Ч. 126 Середа 7 (20) червня 1900 Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Хіньска справа в угорскім соймі. — Війна на Всході).

На вчерашнім засіданю угорского сойму відповів президент міністрів Сель на інтерпеляцию посла Франца Кошута в справі подій в Хіні. Президент міністрів заявив, що Австро-Угорщина визначила 25 людий з залоги корабля „Зента“ в порозуміню з иншими державами для охорони тамошного австро-угорского посольства і австро-угорских підданих. Треба надіяти ся, що хіньске правительство зрозуміє, що стоїть против цілого цивілізованого сьвіта. — У відповідь на питане, чи уряд справ заграничних дасть запоруку, що Росия, котра має на Всході найбільші воєнні сили, не задумує використати свого положеня і чи не треба добачувати в тім небезпечности для европейского мира, президент міністрів каже, що в компетентних кругах нічого не знають о якімсь окремім становищи і окремих цілях котроїнебудь з держав. Австро-Угорщині знов о нікого иншого не ходить лише о охорону посольства і своїх підданих. Відповідь міністра принято до відомости, почім міністер вняв з дневного порядку квотовий закон і сойм відрочено до дня 10 жовтня.

Після вістий, які наспіли в послідній добі дійшло в Хіні вже до отвертої війни. Правительство хіньске перекинуло ся явно на сторону „кулаків“ а єго войска виступили до борби против сполучених европейских держав. Про се наспіла вчера до Берлина від німецкого посла в Чіфу така телеграма: Нині в ночи, т. є. на 18. червня, японьский торпедовець привіз слідуючі вісти з Таку: Хінці в Таку поуставляли в ріці торпедовці і зібрали свої сили в кріпостях довкола міста. Команданти чужих войск зібрали ся на російскім кораблі і вислали до командантів кріпостий в Таку „ультіматум“ з візванем, щоби вивели свої войска до дня 17-ого с. м. до 2-ої години пополудни. На той зазив відповіли Хінці з укріплень огнем. На їх огонь відповіджено пальбою з кораблів: німецкого, російского, анґлійского, француского і японьского. Канонада тревала 7 годин. Кажуть, що два анґлійскі кораблї, що вплинули в ріку, пішли на дно. Телеґрафічні лінії між Таку а Тієнцином перервані, водна комуникация також дуже утруднена. — Дальше доносять з Чіфу: При обстрілюваню укріплень в Таку вилетів у воздух хіньский маґазин пороху. Анґлійский воєнний корабель „Альґеріне“ ушкоджений, 2 офіцирів і 4 людий на кораблі ранені. Про німецкий відділ, висланий до Пекіна, нема ніяких вістий. При добуваню укріплень погибло на німецкім кораблі „Ільтіс“ трех людий, а 7 було ранених. Остаточно борба скінчила ся тим, що сполучені войска чужих держав обсадили укріпленя в Таку і прогнали Хінців. — Ті вісти потвердив і міністер Бродрік в анґлійскім парламенті. Крім того додав, що головнокомандуючий европейскими войсками, висланими до Пекіну, анґлійский адмірал Сеймур, вернув до Тієнтсіну. Яка тому причина, Бродрік не умів сказати. Заявив лиш, що анґлійске правительство висилає з поспіхом войска до Таку і що вже пливуть там кораблї з Гонґконґа і Манілї.

Новинки.

Львів дня 19-го червня 1900.

— **Про канонічну візитацию** балигородского деканата пишуть до „Діла“: Дня 5 с. м. о 10-ій годині перед полуднем прибув Преосьв. Константин Чехович на зелізничу стацию Лукавицю-Лісько. На пероні повитали єго: містодекан балигородского деканата, парохи Ліська обох обрядів і ц. к. староста. При виході з двірця ждав Преосьвященого народ в процесиєю. Правдиво княже повитане зладжено владиці при в'їзді до Ліська. При тріюмфальних воротах зібрав ся здвиг народа (був се до того ще і торговий день), околична шляхта, урядники і шкільна молодіж з учителями. Перший повитав архієрея маршалок повіта гарною промовою рускою, котру закінчав по польски; іменем міста промавляв опісля бурмістр, іменем селян війт з Березки, а наконець повитав владику кагал по польски. Хор під управою учителя Савкова співав підчас того на переміну то „многая літа“ то „witaj nam“. О 2-ій годині пополудни прибув Преосьвящений до Березки, а на другий день від'їхав до Ґоєви і посьвятив нову дочерну церков в Дзюрдзеві, опісля поїхав до Загочевя, дальше до Мхави. В Загочевю як раз день перед

---

74)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЕГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого видання.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

Город був положений на штучнім горбі, котрий виставав понад залиту водою рівнину, а з котрого видко було далеко по ній. По воді Нілю плавали білі і сині цьвіти льотосу, на березі і на мілинах видко було цілі стада водних птиць. Стоячі краєм ріки стада білих чайок виглядали якби той сніг, що вкриває вершки гір. Самотно плавали в чистім поранні воздусі ширококрилі орли, на вершках пальм сиділи синогорлиці а пелікани та качки з криком підлітали понад воду, скоро показало ся вітрило якоїсь лодки. Сьвіжий північно-всхідний вітер носив воздухом, що похолоднів був від нічної тучі і гнав суднами, котрі мимо того, що то було ще дуже рано, зібрали ся були досить численно. Сьпів моряків, сполучений з плюскотом весел і щебетанєм птиць, оживляв ще й голосами одностайну а все таки представляючу ріжнородний вид рівнину над Нілем, залиту водою.

Молода пара стояла, пригорнувшись одно до другого, під низьким муром, що окружав город Родописи, і розмавляла та придивляла ся тому всему, аж бистре око Барт'ї добачило якесь судно, що гнане вітром і сильними ударами весел, плило простісенько ід дворови старушки. За кілька минут опісля причалила лодка коло муру города, а перед королївским сином станув Зопірос з тими, що єго виратували.

Пляи Дарія удав ся був знаменито, бо єму сприяла буря, що настала була о так не звичайній порі і з такою силою, що перепудила Египтиян. А все-таки годі було тратити час, бо можна було сподівати ся, що Саїти ужиють всяких можливих способів і будуть гнати ся за втікачем.

По короткім, але тим ніжнїйшим пращаню, розстала ся Сафо зі своєю бабунею, сіла на Сільосонів човен разом з Мелїттою, що поїхала з нею до Персиї, і в годину опісля поплила на красно збудованій Ґіґієї, скорім кораблі Каллїяса, в далеку дорогу.

Атинець ждав на втікаючих на покладі свого корабля, і попрощав ся сердечно, особливо з Сафоною і Барт'єю. Сей послідний повісив старому на шию дорогий золотий ланцух на знак своєї вдячности, підчас коли Сільосон загорнув Дарія, на память спільно перебутої небезпечности в свій пурпуровий плащ, неоціненеє діло штуки сионьских красильників, котрому син Гістаспа не міг надивувати ся. Дарій приняв радо сей дарунок, і пращаючись, сказав до Полікратесового брата: Не забувай ніколи, еллиньский приятелю, що я тобі винен вдячність, і скоро лиш буде можна дай мені нагоду, щоби і я тобі міг чим прислужити ся! [1]).

— Але насамперед зверни ся до мене, до Зопіроса — відозвав ся увільнений, обнимаючи свого освободителя. — Я готов поділити ся з тобою послідним грошем, а що ще більше значить, готов для тебе сидіти цілісенький тиждень в тій проклятій норі, в котрої ви мене виратували! — Але ось вже підтягають якори! Бувай здоров, честний Еллине! Поздоров від мене ті сестри, що продають цьвіти, особливо же малу Стефаніон, та скажи їй, що повинна бути мені вдячна, коли єї довгоногий нареченний не так борзо буде їй знову докучати своєю влїзливостию. — Але ще одно! Возьми отсю мошонку з грішми для жінки і дітий того египетского мудрагеля, котрому я в розгарі бійки так дуже досадив.

Підчас сих слів впали якори з лоскотом на поклад корабля, вітер надув розвішене вітрило, а із середини трієри роздала ся одностайна келевзма або пісня гребців, котрої ритм піддавав трієравлес [2]) на флеті. Передний конець трієри з деревляною статуою Ґіґієї [3]) почав рушати ся. Барт'я і Сафо стояли коло керми і споглядали так довго за Навкратісом, аж той щез їм з очий поза берегами Нілю, а синї филї еллиньского моря стали битись об боки трієри.

[1]) Як Дарій прислужив ся Сільосонови, покаже ся при кінци сеї повісти.

[2]) Той, що грає на флеті на трієрі.

[3]) Ґіґієя — богиня здоровля.

тим погоріло 8 господарів, а лиш один з них був обезпечений в „Дністрі“. Владика, живо перенятий недолею нещасливих, щедро обдарував погорільців. У Мхаві виїхала на стрічу владиці гарна бандерия; она проводила его опісля в дальшій дорозї від села до села, до Жерниці, Полянчика, Волковиї, Горянки, Терки, Лопінки. Архієрей об'їздить всї церкви, навіть і дочерні; доси не минув ні одної, хоч приступ до декотрих сіл дуже прикрий. Гарними, довгими проповідями полишає великий вплив на народї, що 61 літ не бачив вже свого владики. В кождій парохії слухає Преосьвященний також сповіди; звичайно сповідає сам 3—4 людий: старшого, в середнім віці і двоє молодих, хлопця і дївчину.

— **Новий почтовий уряд** увійде з днем 21 с. м. в житє в місцевости Торговиска, пов. Коросно, а буде получений зелїзничими поїздами з Ясло, Дуклею, Івоничем і Загірєм. Округ доручень новоутвореного уряду обіймати: зелїзничий дворець в Івоничи, громаду і двірский обшар в Торговисках та громаду Ленжани.

— **Драматичне товариство ім. Івана Котляревского** устроює в четвер дня 21-го червня 1900 року в сали „Міского Касина“ улиця Академічна ч. 13 4-те аматорске представлене. Відограна буде народна штука в 5-ьох діях Івана Тобилевича (Карпенка-Карого) „Розумний і дурень“. В антрактах концерт орхестри войскової 80 п. п. Початок точно о годинї $7\frac{1}{2}$ вечером. Цїни місць: Канапка 1 зр. 20 кр., крісло першорядне 1 зр., другорядне 60 кр., вступ на салю 35 кр., для учеників 20 кр. Білетів можна дістати в тов. „Просьвіта“ ринок ч. 10 І. поверх від години 9—1 рано і від 4—8 вечером; в день представленя від год. 6 при касї.

— **З Яворова** доносять: На другий день Зелених сьвят відограли яворівскі міщани в сали „Сокола“ комедию „Тато на заручинах“ та відсьпівали чотири хорові пісни. Так гра аматорів під режисериєю учителя п. Маренина як і співи під управою п. Кохана випали дуже добре. Був се перший виступ яворівских міщан і показав, що між ними є гарні і спосібні сили. То повинно бути для них заохотою, щоби і на будуче не залишати сеї похвальної і в народнім житю пожиточної праці.

— **Ц. к. державна школа торговельна у Львові.** Іспити приватистів, записаних до висшої школи торговельної відбудуть ся в часі від 1 до 10 липня с. р. Перед приступленем до іспиту приватиста повинен зголосити ся в Дирекциї заведеня і виказати, що зложив оплату шкільну і зложити таксу іспитову в сумі 24 К. — Вписи до І. кляси висшої школи торговельної на 1900/1 р. відбудуть ся в першім речинци в днях 14, 15 і 16 липня в канцеляриї Дирекциї (Будинок театральний ґр. Скарбка, вхід від площі Голуховских, V. брама, 2 поверх) від год. 9 до 11 рано. — Ученики мають зголошувати ся особисто в товаристві родителїв або опікунів або виказати ся письменним їх позволенем та предложити слїдуючі документи: 1) Метрику хресту або уродженя; що скінчили або скінчать в 1900 року 14 тий рік житя; — 2) сьвідоцтво укінченої 4-ої кляси школи середної або трикласової школи видїлової (в сім случаю ще вступний іспит). Такса вступна 4 Кор. (чужесторонці 20 К.) 2 К. (Чужесторонці 10 К.) додатку на средства наукові. Оплата шкільна 40 К. (чужесторонцї 200 К.) платна ратами на початку року і дня 1 марта 1901. Наука розпочинає ся 1 вересня 1900, а кінчить ся 15 липня 1901. Дирекция взиває рівночасно родини маючі намір удержувати учеників на станциях, щоби в цїли засягненя близших інформаций зголосили ся в канцеляриї дирекциї в днях 1—10 липня межи год. 10 а 11 перед полуднем. Родителям взглядно опікунам поручає ся щоби у вишукуваню станций радили ся школи. Наконець звертає дирекция увагу П.Т. публики на рескрипт ц. к. Мін. В. і П. з 17/3 1900, після котрого оповіщує ся, що висші школи торговельні треба уважати вповні на рівні з немногими старшими заведенями, котрі мають титул „Академий торговельних“ як щодо орґанїзациї, проґраму і цїли науки, як також що до права однорічної службы військової, прислугуючої їх абітуриєнтам також до стараня ся о публичні посади.

— **Наслідки легковірности.** В нещасливій години приїхав до Львова міщанин з Перемишляв, Шлярп, щоби поробити деякі справунки. Шлярп будучи перший раз у Львові, зацікавлений великими буданками, приглядав ся всьому то там то ту, через що звернув на себе увагу звістного злодія Володислава Жуковского. Жуковский приступив чемно до незнакомого і жертвував ему свої услуги на цїлий час его побуту у Львові. Незабаром заприязнили ся оба і пішли робити справунки по торговлях. Першим, що купив Шлярп, було лїпше одїнє. По тім — річ звістна — пішли оба до шинку запити „інтерес“, а опісля лишили одїнє у шинкаря і вийшли на дальші справунки. По дорозї Жуковский звиняв ся перед Шлярпом, що на хвилю мусить відійти, розпращав ся з ним сердечно і скорим ходом поспішив до шинку по чуже одїнє. Господар видав ему одїж, бо видів, що оба були перед ше у него. Небавом вернув також Шлярп, але не застав вже убраня; доніс сейчас про цїлу подію поліциї, а ся прихопила вправдї Жуковского, але вже без одїня і без гроший.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нїкому.

Б. Б. в К: В попередній відповіди лишило ся крім многих правописних похибок, котрі впрочім можна легко зрозуміти, ще й одна така, котра зовсїм змінила гадку; пропущено слово: „невидимім“, і длятого мусимо тут ще раз цїле речене повторити: „Задачею чоловіка єсть длятого надавати всїм проявам в своїм житю такий напрям, так їх годити з собою, щоби они складали ся в одну гармонїйну цїлість, котра би анї в нїм самім, анї в других людех, і взагалї в цїлім видимім і невидимім сьвітї не викликувала якогось розладу, перехиляючись занадто в одну або в другу сторону“. До сего мусимо ще додати: Комусь могло би здавати ся, що тут слова: „невидимий сьвіт“ не потрібні, бо якже годити щось з тим, чого не видимо? О тім невидимім сьвітї можна би богато говорити, бо ріжні ріжно его понимають, але тут не місце до того; можемо лиш то сказати, що хоч би він був лиш в нашій уяві або впливом наших чувст, то все-таки не маємо права казати, що его нема, і зовсїм незважати на него, як то роблять иноді люди тупі в мисленю. — А тепер питаєте: Чи чоловік повинен брати собі за примір славних му-

---

ГЛАВА ШЕСТА.

Вже в Ефезї дістала молода пара вість о смерти Амазіса. Звідтам поїхала она насамперед до Вавилону а опісля до Пазарґади в провінциї Перзіс. Тут перебували Касандана Атоса і Крезус. Касандана чула потребу перед походом до Єгипту, з котрим мала також вибрати ся, поїхати ще на могилу свого мужа і оглянути там памятник, який лише що недавно викінчено. Старушка, що штукою Небенхарі'го відзискала була знову взір, була дуже урадована прекрасним викінченем гробниці і перебувала цїлими днями в парку, що єї окружав.

Памятник Кироса складав ся з величезного саркофаґу з марморових тесів, котрий подібний до якогось будинку спочивав на підмурованю зложенім із шести високих марморових ступенів. В середині виглядав саркофаґ як би якась комната а в нїм були побіч золотої домовини, в котрій містили ся останки Кироса, котрі полишили пси та орли, ще й срібне ліжко і такий самий стіл, на котрім стояли золоті чаші та богато всїлякої одежі з дорогоцїнними золотими прикрасами, викладаними дорогими каменями.

Цїла та будівля була сорок стіп висока. Тїнисті раї [4], і підсїня на стовпах, до котрих гадку піддав був Крезус, окружали цїлу ту будівлю, а посеред гаю сояв дім для маґів, що мали пильнувати гроду.

Здалека видко було Киросову палату, в котрій після его воли мали будучі по нїм перскі королї перебувати що року бодай кілька місяців. В сїм величавім будинку, подібнім до якоїсь кріпости, знаходила ся також задля того, що тут трудно було добути ся, також і скарбниця державна.

Касандані служив знаменито сьвіжий гірский воздух, яким віяло коло гробу єї дорогого покійника і она з радостию дивила ся на то, що і Атоса відзискала на сїм тихім краснім місци давну свою веселість, яку стратила була по смерти Нітетіси та по виїздї Дарія Сафо подружила ся борзо з тобою своєю матірю і сестрою і так само як они лиш нерадо була би покидала Пазарґади.

Дарій і Зопірос лишили ся були при великій армії державній, що збирала ся в долинї Евфрату, та й Барт'я мусїв вертати до Вавилону, заким она вибрала ся в похід.

Камбізес вийшов був на стрічу своїй вертаючій родинї і з подивом висказував ся о красї своєї молодої братової, підчас коли Сафо, як то признала ся перед Бартєю, могла лиш зі страхом споглядати на брата свого мужа.

Король за тих кілька місяців дуже був змінив ся. Его впрочім благородні черти лиця були споганїли від надмірного ужитку вина і лице було завсїгди червоне. Его темні очи сьвітили ся ще й тепер як грань, але вже не таким чистим огнем. Его давнїй ще чорне як вуголь і блискуче волосє посивіло і в пеладї вкривало ему голову та окружало лице, а его тріюмфуючий гордий усьміх, з котрим ему колись було так дуже до лиця, зробив тепер місце скуцї, котра все ненавиділа, і лютій строгости.

Ще лиш по пяному, що у него не було тепер вже нїчого незвичайного, можна було чиуи, що він сьміє ся, але й той сьміх то був якийсь дикий реґіт, котрий не знав міри.

Своїх жінок не терпів так само як і давнїйше і навіть тогди, коли вибрав ся до Єгипту, лишив свій гарем в Сузї, підчас коли всї его вельможі позабирали з собою фаворити і побічні жінки. Мимо того не міг нїхто жалувати ся на то, що він несправедливий; противно, він наставав тепер ще тим більше на то, щоби все діяло ся по справедливости; коли же викрив яке надужите, то був неумолимий і карав люто без милосердия. Так на примір коли довідав ся, що якийсь судя іменем Сизамнес видав за гроші фальшивий вирок, казав з нещасливого живцем здоймити скіру і вибити нею судейске крісло; відтак іменував сина покараного судиї на місце его батька і змусив сидїти на тім страшнім кріслї [5]. Крім того яко найвисший вожд був неутомимий, і учив войско зібране коло Вавилону так само з великою строгостию як і прозірливостию.

По новім роцї [6] мала армія рушити в похід. Камбізес велїв той день обходити з великим торжеством а по скінченім торжестві пішов до табору, де застав свого брата вельми урадованого, котрий цїлуючи его ризу розповів ему з одушевленем, що має надію стати батьком. Король на ту вість аж задрожав, не сказав Барт'ї на то анї слова, упив ся вечером до безтяму, і скликав на другий день мобедів, маґів та Халдеїв, щоби їм предложити одно питане.

— Ви знаєте — так відозвав ся він до них — що ви, толкуючи менї мій сон, сказали, що Атоса породить будучого короля сеї державни. Чи я согрішу супротив богів, коли возьму за жінку мою сестру і сповнить ся то, що менї заповів мій сон?

Маґи нараджували ся короткий час; відтак кинув ся старший єрей, Оропастес, перед короля на землю і сказав:

— Ми не гадаємо, щоби ти прогрішив ся тим супружеством; бо по перше єсть такий звичай, що Перзи побирають ся з своїми своячками [7]; — а по друге в законї, що правда,

[4]) Перзи називали парки раями.

[5]) То розповідає грецкий лїтописець Геродот.

[6]) Після нашого численя в мартї.

жів? — На то скажемо примірами: Діоґенес був безперечно славним чоловіком; але бодай чи не лиш на свої часи. Ану-ко спробуйте Ви взяти собі примір з Діоґенеса та зробіть собі денебудь з бочки хату і сидіть в ній. Може станете й славні; але певно що не так як Діоґенес. Замість Александра прийде якийсь жандари, зробить з вами протокол, та поведе до Іванової хати, звідки в найліпшім случаю відставлять Вас шупасом до громади приналежности. — Цісар французский Наполеон І. був також славним чоловіком. Ану-ко возьміть і Ви собі примір з него та зберіт таку армію як він, та ідіть сьвіт розбивати. Невторопаєте тої штуки? — То знаєте що? — возьміть собі за примір може Ротшільда, Вандербільда або якого иншого міліонера, та ставьте і собі міліонером. — Здаєсь, що й того невтнете. На сих кількох примірах видите, що значить брати собі примір із славних людий. То примірів „з катедри", котра, як би єї хто дословно брав, готова би поробити скорше малпи, як славних людий. Вже Римляни казали: Si duo faciunt idem, non est idem. (Коли двох робить то само, не єсть то само). Не примір маємо брати із славних людий, але що найбільше науку, але впрочім мусимо самі собі вишукувати і способи і дороги чи то до щастя чи до слави. Лиш в таким случаю станемо майстрами, котрих всї будуть поважати; в противнім случаю будуть з нас партачі, котрі лиш як малпи роблять то, що другі, на сьміх і втїху тих, що то видять. Длятого то Анґлійці мають свого Self-made man (сельф мед мен = чоловік що видобув ся на верх власною силою), Німці кажуть: Selbst ist der Mann, а наша приповідка учить: Чужої ради слухай, а свій розум май.— **Ст. С. резерв. в Худ.**: Найліпше буде, коли купите собі в першій ліпшій книгарни книжочку Przewodnik po Lwowie. Там знайдете все чого Вам треба а то мусїлиби ми хиба передруковувати цїлий той провідник, як би хотїли Вас докладно поінформувати. Крім того будете мати ще й плян цїлого міста та спис улиць, так, що при его помочи легко з'орієнтуєте ся у Львові. Тут додамо лиш, що можна звиджувати лиш такі заведеня, інституциї і музеї, котрі пр. значені для публики; иних годї. Так н. пр. лябор торія хемічна не єсть приступна для кождого; єї урядженє можна би оглянути лиш за позволенєм того професора, до котрого она належить а до того ще хто небудь не дістане того позволеня. Так само і музеї на університетї можна оглядати лиш за призволенєм дотичних професорів. — Ботанічний город стоїть отвором для всїх і кождий може его оглядати. Оглядати можна ще всїлякі публичні будинки н. пр. будинок соймовий, всї церкви руского і латиньского обряду і т. п. але всюди тому, що опроваджує і показує треба дати пару крайцарів, а декуди не брати з собою палиці або парасоля (коли же конче, то лишає ся ті предмети в ґардеробі а за то платить ся 10 кр.) На площи повиставовій лишили ся давні будинки о скілько ще не розібрані і не завалили ся; впрочім не ма там нічого цїкавого. — **Вп. Чм. в Улаш.**: Здає ся, що маєте на думцї фірму: Zjednoczone fabryki syropu i cukrów we Lwowie, Stow. zarejestr. z ogr. poręką. Фабрика при ул. Замарстинівский ч. 21 а філія при площи Ґолуховских ч. 5 (Brandstädter & Singer) також ринок 13. Крім того віденьскі фірми Jos. Küfferle & Co, Wien I. Weihburggasse 29 (ліпші цукорки в станїолї); Victor Schmidt & Söhne, Wien IV/2 Alleegasse 48 всїлякого рода бонбони. — **І. Мих. в Гор.**: Т. зв. „мухи" а поправдї рід хрущів званих „майками" служать в аптиках до робленя плястру званого везикаторія (від латиньскої назви сего хруща Lytha vesicatoria). Плястер сей (густа тверда масть розмащена на полотно) пече і натягає міхур, его уживають в деяких недугах, в котрих розходить ся стягнути кров в одно місце а через то увільнити наплив до иншого місця або взагалї викликати якусь зміну в круженю крови під скірою. Ті хрущі сушать, труть на порошок і роблять відтак масть. Рід очевидна, що майками можна отроїти ся, бо они попечуть в серединї Ледви чи в аптицї куплять майки, бо везикаторія майже вийшла нинї з ужитку, отже аптики не потребують великого запасу з неї. Впрочім нинїшні аптикарі спроваджують собі по найбільшій части готовий вже материял від тих, що его роблять. Впрочім можете спитати в якій аптицї. — **Ст. в Янові к. Л.**: Перемалювати би можна, але тогди буде знов карикатура бо й як буде виглядати сьвіже нове хороше лице до старого почорнїлого образу? Буде зараз видко, що якась фабрикация. А впрочім коли то старі образи, то хоч би й кривописні можуть мати варгість археольоґічну, навіть може й більшу як би й дорогий новий образ. На тій вартости треба знати ся або бодай спитати якого фахового знатока, бо иногдї можна знївечити тим способом дуже цїнну річ. — **М. Ром. в Забол.**: Ваш льос не витягнений доси; але з послїдного тягненя ще не маємо виказу. Звідайте ся по першім. (Дальші відповіди пізнїйше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

Телеґрами.

Рим 19 червня. Вчера заявив президент міністрів Пеллю в палатї послів, що цїлий кабінет подав ся до димісиї. Король застеріг собі рішене. Поки-що всї міністри ще урядують.

Вашинґтон 19 червня. Позаяк від 24 годин нема вістий від американьского адмірала в Хинї, вислано американьскі войска з Манїлї до Таку.

Париж 19 червня. Одного з кореспондентів мав начальник телеґрафічного уряду в Шанґаю повідомити, що хіньский ґенерал Тин фувіян одержав від цїсаревої дуже важну тайну депешу, в котрій містить ся приказ відповісти на „ультіматум" европейских держав огнем. Ґенерал так і зробив.

Льондон 19 червня. Льорд Робертс доносить з Преторії, що 800 Бурів напало дня 14 с. м. на Анґлійців над рікою Занд, однако Анґлійці відперли їх. Анґлійці стратили 21 людий.

нема того, що чистий може брати собі свою сестру за жінку, але за то сказано, що король може робити, що хоче. Робиж, як хочеш, а завсїгди зробиш добре.

Камбізес відпустив маґів обдарувавши їх щедро, передав Оропастесови всяку повновласть яко намістникови держави і пізнїйше сповістив свою перепуджену матір, що скоро побє Єгиптиян і покарає Амазісового сина, зробить свою сестру Атосу своєю жінкою.

Наконець вирушило войско, що числило більше як вісїм сот тисячів борців, поодинокими відділами і прийшло за два місяцї до сирийскої пустинї, де застало позискані Фанесом арабскі племена Амалекитів і Ґесуритів, котрі заосмотрили войско водою, котру привезли на конях і верблюдах.

Коло Акко, в краю Канаанїтів, зібрала ся фльота Сирийців, Феніків та Йонців належачих до перскої держави, як також помічні кораблї Киприйців та Самійців, котрі також Фанес найнив. А з сими послїдними то було знов свого рода дїло. Полікратес добачив в завізваню Камбізеса, щоби єму доставити фльоту, догідну нагоду, щоби позбути ся відразу всїх горожан, невдоволених его самодержавством. Отже казав прилагодити сорок тріер і забрати на них яко залогу вісїм тисячів невдоволених Самійців та післав їх Перзам з просьбою, щоби они анї одному не дали вернути назад домів.

Скоро Фанес о тім довідав ся, остеріг виданих на загладу, а они відтак замість воювати против Єгиптиян, вернули до Самос і хотїли Полікратеса скинути з престола. Але він побив їх в битві на суши, по чім они втекли до Спарти і шукали там помочи против свого гнобителя.

[7]) Анкетіль розповідає, що й нинїшні Перзи уважають супружество з найблизшими своячками за особливо добре.

Цїлісенький місяць перед часом повени стояло перске войско коло Пелюзиюм на північнім побережу Дельти напротив єгипетского.

Всї розпорядки Фанеса показали ся знаменитими. Дорога цїлої армії через пустиню, котра звичайно забирала тисячі жертв, відбула ся тепер завдяки Арабам, котрі ретельно додержали того, що обіцяли, без значної страти, а вибрана щасливо пора року дозваляла перским воякам впасти виґідно сухопутем і без проволоки до Єгипту.

Король приняв свого еллиньского приятеля з великим відзначенєм і притакнув єму щиро, коли той до него сказав: Я довідав ся, що ти від часу смерти твоєї красної подруги не буваєш вже так веселий як бувало. На мужчину пристало не забувати довго на своє горе, підчас коли женщина бурливим, але коротким жалем збуває свій біль. Я відчуваю з тобою твоє горе, бо і я стратив то, що менї було наймилїйшого. Отже дякуймо разом богам, що дають нам найліпші средства на горе, борбу і месть!

Відтак пішов Фанес з королем до вояків і на пир. Аж дивно ставало, який вплив умів він зробити на того лютого чоловіка, яким умірним, ба иногдї й веселим був Камбізес, скоро Атинець був коло него.

Коли перске войско державне треба було назвати величезним, то годї було легковажити собі і число єгипетского войска.

Табор его опирав ся о мури міста Пелюзиюм, тої пограничної кріпости, котра з давен давна боронила Єгипет від нападу народів зі всходу. Втїкачі розповідали Перзам, що цїле фараоньске войско числить майже шістьсот тисячів мужа.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечника **„Ованес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанєм і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улішшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанєм, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безпереривного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белєтристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Мариї Родзевичівної, Віктора Гомулицкого, Володислава Ст. Рей монта, Севера (Ігн. Мацїйовского), Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Лянгого, Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Условія передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичині з почтовою пересилкою;

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарні і контори письм.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).